

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

FØR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 2

15. JANUAR 1921

70. AARGANG

ORSON PRATT.

Apostel, Pionér, Filosof, Videnskabsmand og Historiker.

For 110 Aar siden blev Orson Pratt født i en beskeden Landsby i Staten New York, og det blev sagt ved hans Dages Ende i Salt Lake City den 6. Oktbr. 1881, at han havde rejst flere Mil, holdt flere Taler og gransket og skrevet mere om Evangeliet og Videnskaben end nogen anden i Kirken. Orson Pratt blev født i Hartford, Wash, New York, 19. Septbr. 1811. Hans Forældre, Jared Pratt og Charity Dickinson, var af puritansk Afstamning. Orson var den næst yngste af seks Brødre. Hans ældre Broder, Parley, blev ligesom han en anset Taler og Skribent og en af de første Kolonister i Klippebjergene. Jared Pratt var Væver og Jordbruger; han havde ingen særlig religiøs Overbevisning, men oplærte sine Børn til at være moralske og at tro paa Biblen.

Orson modtog sin første Skoleundervisning i New Lebanon, New York.

Familien flyttede derhen, da han var 3 eller 4 Aar gam-

mel. Han gik i Skole flere Maaneder hvert Aar, indtil For-aaret 1822, da han fik Plads ved Landvæsenet; men enten han var i Skolen eller ej, arbejdede hans virksomme Aand altid, og med Mellemrum opsamlede han Kundskaber i Regning, Bogholderi, Geografi, Grammatik m. m.

Skont en interesseret Læser af Skrifterne blev han dog ikke dybere berørt af Religionen for i Efteraaret 1829, da han ivrigt begyndte at bede om aandeligt Lys og Vejledning. Omkring et Aar senere kom to Ældster af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og holdt Møder i Nabolaget. En af disse Ældste var hans Broder, Parley P. Pratt, af hvem Orson blev døbt paa sin 19aarige Fodselsdag. Samme Aar rejste han til Fayette, hvor han modte Profeten Joseph Smith, der ordinerede ham til Ældste den 1. November 1830. Sin første Mission udførte han snart efter i Colesville.

Siden fulgte han de Hellige til Ohio og præsiderede over Ældsterne i Kirtland, hvor Sidney Rigdon ordinerede ham til Højpræst.

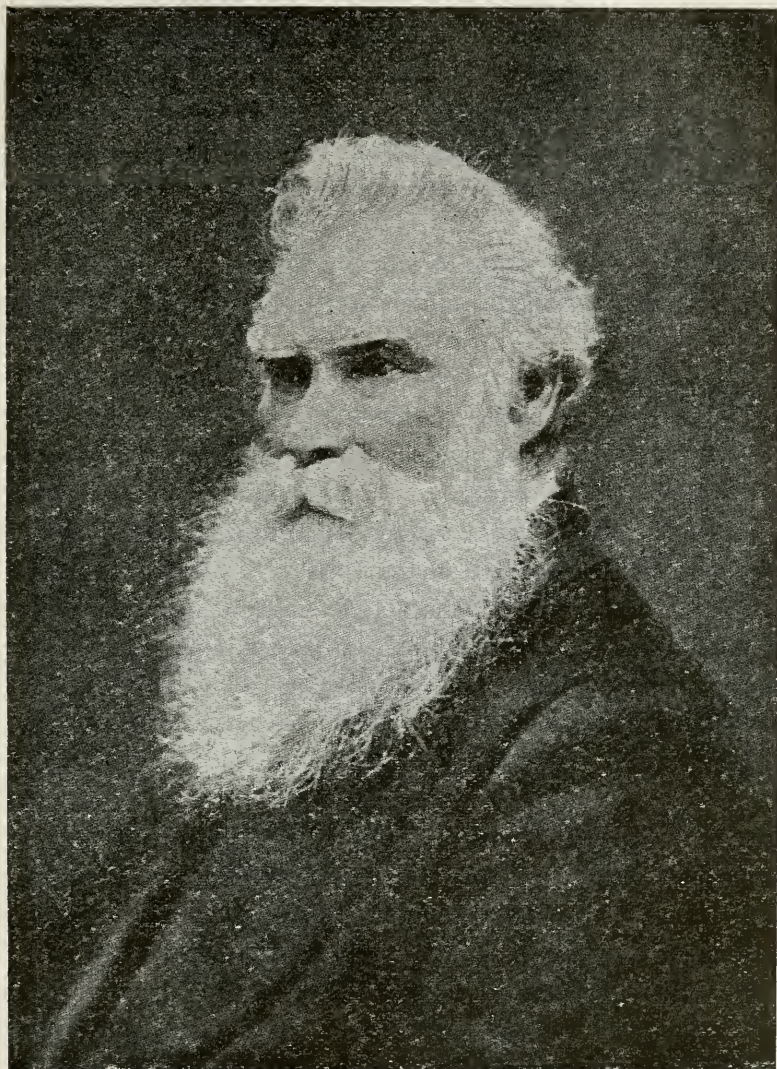
Fra den Tid var han meget optaget af at rejse, prædike og organisere nye Grene i Kirken.

I Kirtland underviste han i en Aftenskole i Grammatik, og blev selv Student under Professor Seixas af New York, som bekræftede hans Dygtighed i Hebraisk.

I April 1835 blev han ordineret til Apostel af David Whitmer og Oliver Cowdery, to af Mormons Bogs tre Vidner.

Aaret 1840 rejste han til England og udførte en Mission. Han ankom dertil og forblev der lidt over et Aar, og i denne Periode dobte han i Forening med andre Ældster næsten otte Tusind Personer og organiserede Grene af Kirken paa mange Steder i Storbritannien.

Han var ogsaa behjælpelig med Udgivelsen af et Tidsskrift, »The Millennial Star«, med Parley P. Pratt som Redaktør, og udgav 5000 Eksemplarer af Mormons Bog, 50.000 Traktater og 3000 Sangbøger. Den britiske Mission var først blevet

ORSON PRATT.

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

aabnet af Heber C. Kimball og Orson Hyde, men nu blev dens Fundament anlagt paa et større Omraade.

Under Fordelingen af Missionsmarkerne tilfaldt Skotland Orson Pratt. Det er blevet sagt, at en Skotte altid vil have Ret. Orson Pratt fandt gennem Erfaring i og omkring Edinburgh, at disse Ord var sande, men ved utrætteligt Arbejde overvandt han Vanskelighederne og organiserede en Gren med 200 Medlemmer.

Medens han var paa denne Mission, udgav han Skriftet »Mærkværdige Syner«. Han vendte tilbage til Amerika tidligt i Aaret 1841.

I de nærmest følgende Aar opholdt han sig i Nauvoo, hvor han var Lærer i den matematiske Skole og Medlem af Byraadet. I sine ledige Timer beregnede han Ellipser og forberedte i 1845 Udgivelsen af en Almanak. Den var betitlet »Den profetiske Almanak«, og var beregnet udfra Nauvoos og andre amerikanske Byers Længde- og Breddegrad. »Fra 1836 til 1844,« siger Apostlen, »optoges det meste af min Fritid med Studier, og jeg gjorde mig fuldtud fortrolig med Algebra, Geometri, Trigonometri, koniske Sektioner, Differential- og Integrationsregning og Astronomi.« Han var i Østen, da Profeten og Patriarken blev dræbt, og vendte derefter straks tilbage til Nauvoo.

Udvandringen af de Hellige fra Illinois begyndte i Februar 1846. Mississippifloden var tilfrosset, og nogle Kompagnier kørte over Floden paa Isen. Orson Pratt, der nylig var kommen tilbage fra en anden Mission, var en af Lederne af denne Udvandring, som havde til Hensigt at lægge Grundvolden til Guds Rige i den store amerikanske Ørken. Under den langsomme Fremadskriden over de snedækte eller regnoploste Prærier, til Missourifloden, gjorde Pilgrimmene ofte Holdt, ja nodedes endogsaa til at danne midlertidige Kolonier, Garden Grove og Mount Pisgah, hvor Førerne efter fælles Overvejelse besluttede at sende et Kompagni til Klippebjergene — forud for Hovedparten af Folket. Forberedelserne til denne

Ekspedition var i Gang, da en Anmodning kom fra den amerikanske Regering om at sende 500 Mand til at styrke dens Hær, som var ved at trænge ind i Mexico. 500 tilbød frivilligt deres Tjeneste i Juli Maaned 1846 og fik Navnet »Mormon-Bataillon«. Dette forhalede Pionerernes Afrejse til næste Aar.

Orson Pratt var en af de 143 Mænd, der blev fort af Præsident Brigham Young fra Missouri-floden Vest paa i Foraaret og Sommeren 1847. De forlod »Mormonerne«s By Winter Quarters (nu Florence, Nebraska) omkring Midten af April og ankom til Saltsodalen Lordag den 24. Juli. Broder Pratt betraadte Dalen 3 Dage for den almindelige Ankomst.

Præsident Young var, efter at have forladt Fort Bridger, blevet angrebet af Bjergfeber, og derfor drog Orson Pratt forud med nogle Mænd og Vogne over Wasatch Bjergene, henimod den store Saltsodal. Fra Toppen af Big Mountain saa Orson Pratt og John Brown første Gang Saltsoen og Dalen. Den 21. forlod Orson Pratt og Erastus Snow, sidstnævnte et Sendebud fra Præsident Young, Emigration Canyon lidt Syd for, hvor Fort Douglas nu staar. De havde kun een opsadlet Hest og red skiftevis. Da det var meget varmt, tog Broder Snow sin Jakke af og hængte den lost over Sadlen. Pludselig savnede han den og red tilbage til Bjergene for at se efter den og lod Orson Pratt vandre videre alene.

Saaledes blev Orson Pratt den første, der betraadte den Del af Dalen, hvor Salt Lake City nu er bygget.

Ethvert andet Medlem af dette historiske Korps kunde have udført dette, dersom Skæbnen havde villet det; men hvor mange af dem kunde have anlagt den By, der blev grundlagt her hin mindeværdige Sommer? Den Ære tilfaldt ogsaa Orson Pratt, som ved Hjælp af Henry G. Sherwood tog Ledelsen ved Anlæggelsen af Saltsostaden Mandag den 2. August 1847. Han beregnede Dalens Længde- og Breddegrad, og vi skylder ham, hvad vi véd om de Erfaringer, Pionererne gjorde under og efter deres Rejse mod Vest.

Fra Sommeren 1848 til Foraaret 1851 præsiderede han over den europæiske Mission med Hovedkvarter i Liverpool. Efter hans offentliggjorte Beretning var der den Gang ca. 40.000 Sidste Dages Hellige i denne Mission. Præsident Pratts Ry som Taler og Skribent var gaaet forud for ham, og hans Berømmelses Sol stod nu nær sin Zenith. Som Præsident, Taler, Redaktør og Forfatter arbejdede han uophørligt. Enhver kendt By i den britiske Mission horte Lyden af hans dybe, klangfulde og kraftige Stemme — og med Iver og Veltalenhed kundgøre de Principper, han var blevet udsendt for at fremme: det evige Evangeliums Principper. Medens han redigerede »The Millennial Star«, skrev, udgav og omdelte han mange Smaaskrifter om filosofiske Emner. I Foraaret 1850 blev han løst fra denne Mission med Tilladelse til at vende tilbage til sit Hjem i Utah.

Orson Pratt sad i Territoriets lovgivende Forsamling og var Ordfører næsten fra Begyndelsen. Som Docent ved Utah-Universitetet holdt han om Vinteren og Foraaret fra 1851 til 1852 flere Forelæsninger om Astronomi, som vakte ualmindelig Interesse. Han havde nu faaet Ry paa den højere Mathematiks Omraade, idet han havde opdaget en Lov for Planeternes Omdrejninger og gjort andre videnskabelige Opdagelser.

Astronomen, Professor Proctor, henviste under sine Forelæsninger i Salt Lake City næsten med Ærbodighed til Professor Pratt, idet han udtalte som sin Mening, at der kun var 4 virkelige Matematikere i Verden, og at Orson Pratt var en af dem. Han var en stor Elsker af Kundskab, og saa ivrig for at meddele den til andre, at han tilbød at undervise enhver gratis, der blot vilde ofre sin Tid.

I August 1852 tog han midlertidig Bopæl i Washington D. C., hvor han udgav et Tidsskrift kaldet »Seeren«. Samtidig præsiderede han over Missionen i De forenede Stater. Senere præsiderede han for anden Gang over Missionen i Storbritannien.

I Foraaret 1864 blev han sendt til Østrig, hvor han provede paa at indføre Evangeliet, men fandt, at det var stridende mod Landets Love, og saaledes maatte han rejse tilbage til England, hvor han i Maj 1866 offentliggjorte sit mathematiske Værk og udgav Mormons Bog.

Aaret 1870 blev gjort mindeværdigt ved en stor offentlig Diskussion i Saltsøstaden store Tabernakel, hvor han debatterede Ægteskabsspørgsmaalet fra Biblens Standpunkt med Methodistpræsten Dr. John P. Newman.

Diskussionen varede 3 Dage og blev paahørt af 10.000 Mennesker. Den almindelige Mening blandt Mormoner og Ikke-Mormoner var den, at Orson Pratt var den sejrende. Bladet »Banner of Light« i Boston refererede Resultatet og skrev: »Der skal én, som er mere kundskabsrig og logisk i sine Argumenter end Dr. Newman, til at overbevise Mormonerne.«

December Maaned 1877 bragte ham en ny Mission, den sidste, som blev foretaget af denne gæve Veteran for Kristi Sag. Det blev hans 15. Rejse over Havet, denne Gang for at udgive Mormons Bog og Pagtens Bog, saaledes som han havde inddelt dem i Vers og forsynet dem med Fodnoter og Henvisninger. Medens har var der, udgav han ogsaa sit astronomiske Værk »Nogle til Universet«. I London gjorde han en Opdagelse angaaende Ægyptens store Pyramide, en Opdagelse, der paaviste, at Datoen for Organiseringen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er symboliseret i den kronologiske Grundlinje i det store Galleri i dette gamle Mindesmærke.

Apostlen var nu i en fremskreden Alder. Hans Ydre var i Sandhed patriarkalsk, hans Haar og Skæg hvidt som Sne, men dog var han legemlig og aandelig stærk. Under hele sin sidste Mission arbejdede han Uger i Træk ikke mindre end 18 Timer hvert Dogn, lige til September 1879. Hans Helbred efter hans Hjemkomst viste, at det anstrengende Arbejde havde taget stærkt paa ham.

To Aar senere, den 3. Oktober, dode han i sit Hjem i Salt

Lake City. For sit sidste Aandedrag dikterede han følgende Indskrift til sin Gravsten til Præsident Joseph F. Smith, der nedskrev den doende Mands Ord, efterhaanden som han sagde dem:

»Mit Legeme sover for et Øjeblik, men mit Vidnesbyrd lever og skal vare evindeligt.«

Orson Pratt havde gode Sprogkundskaber, var en lærd og dybtgaaende Teolog, en fremragende Videnskabsmand og stor Taler.

Der fortælles følgende om hans Evne til at holde Tankerne sammen og til at kontrolere sine Folelser. Han prædikede i Liverpool i fri Luft, da en støjende Fyr, der havde banet sig Vej gennem Mængden, plantede sig lige foran ham og begyndte at modsige ham. Taleren hævede blot sin Sten-torrost, uden tilsyneladende at ændse Afbrydelsen, og gik videre med sin Tale; Fredsforstyrrerens Rost druknede fuldstændig overfor en saadan Stemmekraft. Saa gav Fyren sig til at raabe sine Indvendinger, men da talte Apostlen af sine Lungers fulde Kraft og gjorde den andens Stemme ganske uhørlig. Dette vedblev han med, indtil Fyren holdt op af ren og skær Udmattelse og trak sig tilbage under de Omkringstaaendes Latter. Derpaa sænkede Taleren sin Stemme til det normale og fuldforte sit Emne.

En saadan Mand var Orson Pratt; en sand og ægte Apostel.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Den 29. December 1920 ankom Ældste William Petersen fra Tremonton, Utah, og er beskikket til at arbejde i Aarhus Conference.

LYDIGHED.

Sandhedens Disciple, Dydens Elskere, Visdomssøgere! Ogsaa Eder, der er tynget af Sorg, som kender Tomheden i kun at leve for sig selv, og som stræber efter det Liv, der er skønnest af alt — gaa nu gennem Lydighedens Dør og lær det bedre Liv at kende.

Læg nu alt det spredte i Eder bort; se Eder selv, som I er, og se Dydens Vej, som den er. *Der er ingen magelig Vej til Sandheden.* Den, der vil staa paa Bjergets Top, maa klatre ihærdigt og maa kun hvile for at samle Styrke. Og er Klatringen mindre straalende end den skyfri Bjergtop, saa er den dog alligevel straalende. Lydighed er smuk i sig selv, Lydighedens Endemaal er vidunderligt.

Staa tidligt op og overvej! Begynd hver Dag med et besejret Legeme og et Sind, der er rustet mod Fejltrin og Svaghed. Fristelsen vil aldrig blive overvundet gennem uforberedt Kamp. Sindet maa være væbnet og rustet i en stille Time. Det maa være opovet til at fatte, kende, forstaa. Synd og Fristelse forsvinder, eftersom den rette Forstaaelse udvikles.

Ret Forstaaelse opnaas gennem usvigelig Lydighed. Sandheden kan ikke naas uden gennem Lydighed. Taalmodigheden oges ved Anstrengelse og ved Praksis, og Taalmodigheden vil gore Lydighed skon.

Lydighed er ærgerlig for det utaalmodige Menneske og Egoisten, derfor undgaar han den og vedbliver at leve spredt og forvirret.

Lydighed ærgrer ikke Sandhedselskeren, og det vil lykkes ham at finde den ubegrænsede Taalmodighed, der kan vente, arbejde og overkomme alt.

Som Gartnerens Glæde, naar han ser sine Roser trives fra Dag til Dag, saaledes er det lydige Menneskes Glæde, naar det ser Renhedens, Visdommens, Sjælsroens og Kærlighedens goddommelige Blomster vokse op i sit Hjerte.

Den Letlevende kan ikke undslippe Sorg og Smerte. Det

ulydige Sind falder svagt og hjælpeløst for Lidenskabens brutale Ødelæggelse.

Rust da vel dit Sind, Du Elsker af Sandheden! Vær vagtsom, eftertænksom og bestemt. Din Frelse er for Haanden, Villighed og Anstrengelse er alt, hvad Du behøver.

Hvis Du skulde fejle ti Gange — tab ikke Modet. Hvis Du skulde fejle hundrede Gange — rejs Dig og fortsæt. Hvis Du skulde fejle tusinde Gange — fortvivl ikke. Thi naar den rette Vej først er betraadt, vil din Vilje krones med Held, dersom Du ikke fuldstændig forlader den.

Først Kamp — siden Sejr! Først Arbejde — saa Hvile! Lydighed er Gud.

Ulydighed er Satan.

REFORMATORENS LIV.

Verdens Reformatorer er de Mennesker, der har Mod til at have en personlig Overbevisning, til at gaa mod Kritiken og til at lide for, hvad de mener er rigtigt, selv uden nogen Garanti for at blive belønnet. De er Mennesker, som gladelig dykker ned i Stilhedens, Morkets og Glemselens Dybder, men kun for sluttelig at dukke op igen med Perler i Hænderne.

Den, som arbejder utrætteligt henimod Opnaaelsen af et eller andet ædelt Maal, med Øjnene stadig fæstede paa dette Formaalets lysende Stjerne, ligesom de Vise fulgte Stjernen i Øst, er en Reformator.

Den, som gaar alene op i Sandhedens Bjerge og straalende i Skæret af en mægtig Aabenbaring vender tilbage for at tvinge den hastende Verden til at lytte til hans Historie, er en Reformator.

Den, som er tro mod en stor, religiøs Tankes Inspiration og med stærk Haand leder Troens svage, usikre Trin ind i Vishedens Herlighed, er en Reformator.

De Mennesker, som giver Afkald paa det tilvante og konventionelle til Fordel for højere Ting, er Reformatorer, fordi

de søger at frembringe nye Forhold; de har indviet deres Liv til Idealerne. De er Mennesker, der kan taale en Sejr, der kan tage lange, anstrengende Marcher uden at kny, som bider Tænderne sammen og kæmper sig frem gennem Rog og Damp. De bryder sig kun lidt om Kampens Strabadser og Farer, thi de er altid opmuntrede af Sejrens Banner, der allerede synes dem at bolge paa deres Forhaabningers Kastel.

Dersom vi staar Ansigt til Ansigt med en eller anden stor Livsopgave, lad os da undersøge, om vore Planer er gode, høje og ædle nok til at være den Pris værd, vi betaler for dens Virkeliggørelse.

Lad os ærligt og alvorligt se ind i vort Behov, vore Evner, vore Hjælpekilder og vort Ansvar for at forvise os om, at det ikke blot er et flygtigt Lune, der leder os. Lad os lytte til og overveje ethvert Raad og alt Lys, som kan kastes over Sagen. Lad os lytte til det, som Dommeren lytter til Vidneforklaringen, og derpaa selv træffer sin Afgørelse.

Valget af et Livsværk er en altfor hellig og ansvarsfuld Sag til, at nogen, der er mindre fuldkomment underrettet end en selv, kan træffe Afgørelsen. Men naar Problemet er overvejet, og vi har valgt, lad os da handle, lad os da koncentrere alle vore Tanker om det, vi foler er bedst, aldrig svigtende vor Pligt.

Reformatorens Liv er tornefuldt. Reformatoren i Moralen, Uddannelsen, Religionen, Sociologien, Opfindelsen, Filosofien og de mange andre Omraader er altid en Pionér. Hans Hensigt er at bane Vejen for andre; med Fare for sig selv at udjævne en Vej, som andre kan betrede i Sikkerhed. Han maa være paa det rene med, at han kommer til at staa Ansigt til Ansigt med Uretfærdighed, Modstand, Utaknemmighed, Misforstaaelse, sine Samtidiges grusomme Kritik og, haardest af alt, den undrende Bebrejdelse fra dem, der holder mest af ham.

Han maa ikke vente, at Skildpadden vil sympatisere med Ærnens Flugt. Reformatoren maa uden Bitterhed gore sig

klart, at den travle Verden lidet ændser hans Kampe, den bryder sig kun om at nyde hans endelige Triumf. Kristus var alene i Gethsemane; men ved Prædikenen i Ørkenen, hvor der blev sorget for Føde, var de Tilstedeværendes Antal firetusinde.

Det tager Tid for Verden at optage en stor Sandhed. Den forstaar og værdsætter ikke vore Hensigter og Anstrengelser. Sagen er ganske simpelt den, at optaget som den er af sine egne Formaal, Problemer og Fornøjelser, ser den ikke Tingene paa samme Maade som vi.

Verden ser ikke Idealet, som vi ser det, foler ikke den Inspirationens Glød, som faar vort Blod til at rulle stærkere, vore Øjne til at straale og vor Sjæl til at synes fyldt af et vidunderligt Lys. Den ser intet andet end den raa Marmorblok foran os og den store Mængde Fliser og Brudstykker, den ser ikke en Engel langsomt hæve sig fra sit Stenfængsel, fra Intet til Eksistens, under vor Mejsels utrættelige Slag. Der kommer Morke, dystre Dage for alt Storværk; Dage, hvor Anstrengelse synes unyttig og Tillid og Tro Daarskab. Undertiden dasker dine Sejl dagevis dovent mod Masten uden saa meget som et Vindpust til at drive sig frem, og med en kommende Følelse af Hjælpeløshed maa Du sidde og vente og vente.

Dette er den Time, der stiller os paa Prøve. Som i Slaget ved Marengo er det den Kamp, der staar, naar alt synes tabt, som virkelig tæller med og gælder noget, og som vrister Sejren ud af Hænderne paa Fjenden.

Enhver kan plante Radiser, men der skal Mod til at plante Agern og vente paa Egene. Lær at se ikke alene paa Skyerne, men gennem dem, op til Solen, der skinner bag dem. Naar det ser mørkt ud, knyt Haanden fastere om dit Vaaben og kæmp haardere. Dersom Du vil store Ting, maa Du betale Prisen som en Mand.

Og naar det alt er forbi og Sejren din, og Kampens Røg klarer væk, og Du begraver det Venskab, der døde, fordi det

ikke kunde overleve Modgangen, og Du plejer og værner om den Saarede, der trofast stod ved din Side, selv tvivlende, da synes Kampens droje Aar at være blot en Drøm.

Da vil Du staa kæk, hærdet og styrket efter Striden, udhvilet til et nyt, bedre og stærkere Liv.

TANKE OG KARAKTER.

Salomon sagde: »Som et Menneske tænker i sit Hjerte, saaledes er det«; denne Sætning omfatter ikke alene Menneskets Maade at være paa, men er saa vidtrækkende, at den berører ethvert Forhold og enhver Fase i vort Liv. Et Menneske er bogstavelig talt, *hvad det tænker*, og Karakteren er Hovedsummen af alle dets Tanker.

Som Planten spirer og ikke kan opstaa, hvis man ikke forud har lagt et Frø i Jorden, saaledes spirer ethvert Menneskes Handlinger fra Tankens skjulte Frø. Dette gælder i lige høj Grad de saakaldte umiddelbare, uovervejede Handlinger som de, der udføres med fuldt Overlæg.

Handling er Tankens Blomst; Glæde og Lidelse er dens Frugter. Mennesket er en Vækst ifølge Lov, ikke en ved Kunst frembragt Skabning, og Aarsag og Virkning er ligesaa paa viselig og sammenhængende i Tankens skjulte Rige som i den synlige og materielle Verden. En ædel og storslaaet Karakter er ikke en Følge af Gunst eller Held, men er det naturlige Resultat af fortsat Anstrengelse i retsindig Tænkemaade, er Virkningen af længe udviklet Forbindelse med guddommelige Tanker. En uædel og raa Karakter er paa den anden Side Resultatet af daarlige og nedbrydende Tanker.

Mennesket skaber sig selv eller efterlader sig selv uskabt; i Tankens Vaabenkammer smeder det de Vaaben, som odelægger det; men det danner ogsaa de Redskaber, med hvilke det bygger sig himmelske Boliger af Glæde, Styrke og Fred.

Ved det rette Valg og den rette Anvendelse af Tanken hæver Mennesket sig til den guddommelige Fuldkommenhed; ved Misbrug og ilde Anvendelse af Tanken kan det stige ned under Dyrets Niveau. Mellem disse to Yderligheder findes alle Karaktergrader, og Mennesket selv er deres Skaber og Mester.

Da Mennesket er i Besiddelse af Kraft, Intelligens og Kærlighed, og da det er Herre over sine egne Tanker, holder det selv Noglen til alle Forhold og rummer i sig selv den genfodende og omdannende Magt, ved Hjælp af hvilken det kan gøre sig selv til et godt eller daarligt Menneske.

Guld og Diamanter udvindes kun efter megen Efterforskning, og Mennesket kan ogsaa kun finde enhver Sandhed, der er knyttet til dets Væsen, hvis det vil grave dybt ned i sin Sjæl. At Mennesket er Skaberen af sin Karakter, sit Livs Opbygger, kan det usvigeligt bevise, hvis det vil iagttage, kontrollere og ændre sine Tanker, spore Virkningen paa sig selv, paa andre og paa sit Liv og sine Forhold, kædende Virkning til Aarsag og udnyttende enhver Erfaring, selv den mest dagligdags kedsommelige Hændelse, som Middel til at opnaa den Kundskab om sig selv, som er Forstaaelse, Visdom, Magt.

I denne — og ingen anden — Retning er den Lov rigtig, at »Den, som søger, skal finde«; thi kun ved Taalmod, Øvelse og uophorlig Vagtsomhed kan Mennesket gaa gennem Doren ind til Kundskabens Tempel.

For alle gode Tanker
de kan slet ikke do,
for endnu bedre Tanker
er spiret af deres Fro.

J. P. Jacobsen.

DIGT TIL MIN MODER.

O, husker Du, Moder, dengang jeg var lille,
 jeg lagde mit Hoved saa glad i dit Skød,
 naar Tusmorkets Time, den milde og stille,
 var kommen, og Dagen den lyse var død.

Da sang Du med sagte og vemodig Stemme
 de Sange, Du jubled', da Modet var ungt,
 de Sange, hvis Klang jeg endnu kan fornemme,
 naar Tanken er trættet, og Hjertet er tungt.

Vel hørte jeg Toner langt skønnere siden,
 vel læste jeg Sange med stoltere Flugt,
 mest elsked' jeg dem dog, jeg hørte som liden,
 for de bar for mig dog den rigeste Frugt.

Af J. P. Jacobsen.

Du har dine Prøvelser? Enhver ydre Prøvelse er Tilbagevirkningen af en indre Ufuldkommenhed. Du skal blive vis ved at vide dette og skal derved omdanne Prøvelsen til aktiv Glæde, idet Du da finder et Kongedømme, hvor ingen Prøvelser kan komme.

James Allen.

INDHOLD:

Orson Pratt 21 Ankomst og Beskikkelse 29 Lydighed 30 Reformatorens Liv 31		Tanke og Karakter 34 Digt 35 Digt til min Moder 36
--	--	--